

Arrest

nr. 76 955 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine. U werd geboren op 2 juli 1986 in het Armeense dorp Hovuni.

Uw problemen ontstonden nadat u op 5 februari 2010 een relatie begon met uw huidige partner, H.G. (...) (O.V. X). Uw ouders keurden jullie relatie af omdat H. (...)ouder is dan u en hij gezondheidsproblemen heeft. Desondanks bleven jullie elkaar zien. Op 7 augustus 2010 zag uw vader jullie per ongeluk samen in het dorp. Hij werd woedend, sloeg u en stuurde u naar huis. Daarna

maakte hij ruzie met H. (...)en verbood hem u nog te zien. Die avond werd u thuis nogmaals geslagen en telkens uw vader H. (...)in het dorp zag, mishandelde hij u opnieuw. Desondanks bleef u telefonisch contact houden met H(...). Maar op een bepaald moment zag uw broer dat u een sms-bericht van H. (...)gekregen had. Hij werd boos en regelde een ontmoeting met H. (...). Na deze ontmoeting begon uw broer u te slaan en werd u vervolgens gedurende enkele dagen opgesloten in de kelder. Later belde u H. (...)op, maar uw broer had ervoor gezorgd dat hij met de huistelefoon uw telefoongesprekken kon afluisteren. Uw broer was woedend en regelde opnieuw een ontmoeting met H. (...). Daarna werd u andermaal geslagen. In een poging om de situatie op te lossen, kwam uw schoonfamilie uw ouders om uw hand vragen. Uw ouders weigerden echter zelfs naar hen te luisteren en vroegen hen nooit meer terug te komen. U kon de situatie niet meer aan en vroeg H. (...)om een oplossing te zoeken. Jullie besloten om te huwen voor de kerk van zodra het mogelijk was. Op 2 december 2010 gingen jullie daarom naar de kerk van Gyumri om er in het huwelijk te treden. Daarna legden jullie H.s familie jullie andere plannen voor. U wilde samen met H. (...)het land verlaten en overwoog om naar Europa te gaan. In Rusland heeft u immers nog 3 ooms, die jullie problemen zouden kunnen bezorgen. H. (...)s familie stemde toe met jullie plan. Na uw huwelijk keerde u terug naar huis, waar u tot 31 januari 2011 verbleef. Die dag ging u met de bus naar H. (...)s huis. Tegen uw ouders had u echter gezegd dat u uw zus zou bezoeken.

U verliet Armenië uiteindelijk in de nacht van 1 februari 2011. Samen met H. (...)nam u vanuit Jerevan het vliegtuig naar Belarus. Vanuit Belarus reisden jullie vervolgens met de auto naar België, dat u bereikte op 4 februari 2011. Omdat H. (...)s gezondheidstoestand niet stabiel was, kon u pas op 15 februari 2011 een asielaanvraag indienen bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS 1, p. 8). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, H.G. (...) (O.V. 6.768.383), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, H.G. (...) (O.V. 6.768.383), werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende met uw schoonfamilie, die de relatie met uw partner niet goedkeurde.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Er werden immers een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u in totaal zo'n 15 tot 20 keer door uw schoonfamilie mishandeld of in elkaar geslagen werd (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat er in totaal slechts 5 confrontaties plaatsvonden tussen u en uw schoonfamilie en u zelf daarnaast geen contact meer hebt gehad met uw schoonfamilie (CGVS 2, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, argumenteerde u dat er in de periode voor uw vertrek constant ruzies waren, in totaal zo'n 15 tot 20 keer of zelfs nog meer, maar u niet elke keer zo hardhandig werd aangepakt. U vertelde ook dat u zich echter niet alles meer kan herinneren omdat u geheugenproblemen heeft (CGVS 2, p. 9-10). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal gezegd had dat u 15 tot 20 keer daadwerkelijk in elkaar geslagen werd door uw schoonfamilie en u op dat moment niet sprak over ruzies maar over fysieke mishandeling, repliceerde u dat u onder het woord ruzie niet enkel discussies verstaat, maar ook slagen. U voegde er nog aan toe dat er bij de 5 confrontaties die u aanhaalde sprake was van lichamelijke verwondingen, maar u situaties waarbij u slechts een of twee keer geslagen werd niet als ernstig geslagen worden beschouwt (CGVS 2, p. 10). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven, te meer omdat u geen enkel medisch document kon overmaken waaruit blijkt dat u daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt. U legde wel verschillende medische attesten en getuigschriften voor, maar geen enkel van deze attesten maakt melding van een aantasting van uw geheugen. Uw argumentatie zorgde bovendien voor een tweede tegenstrijdigheid. U had immers reeds aangegeven dat u behalve de vijf aangehaalde confrontaties zelf verder geen contact meer gehad had met uw schoonfamilie (CGVS 2, p. 7), terwijl u argumenteerde dat er naast de 5 hardhandige confrontaties nog verschillende andere

ruzies waren geweest. Toen u gevraagd werd wat voor ruzies dit waren, antwoordde u dat u met ruzies trekken, duwen en slaan bedoelde, maar dan niet op hetzelfde niveau als de andere 5 confrontaties waarover u reeds sprak (CGVS 2, p. 10). Deze argumentatie is echter in strijd met uw eerdere verklaringen aangezien u gesteld had dat u buiten de 5 reeds vermelde fysieke confrontaties zelf geen contact meer met uw schoonfamilie gehad had. Toen u hierop gewezen werd, zei u dat er gevallen waren, maar u problemen heeft met uw geheugen en u zich niet alles kan herinneren, mede omdat het ook al een tijdje geleden is. U vervolgde nog dat er zeker ruzies geweest zijn, want indien dit niet het geval was, zou u het ook niet verteld hebben. Ongeacht het feit dat u zich niet alle details zou kunnen herinneren, kan wel redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich op zijn minst herinnert of er al dan niet andere aanvaringen zijn geweest dan de 5 hardhandige confrontaties die u eerder beschreven had. Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u dat u geen uitleg kon geven omdat u het zich niet herinnert, maar er 15 tot 20 keer ruzies zijn geweest, maar geen ernstige gevallen (CGVS 2, p. 10). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid echter niet op omdat u de door u opgeworpen geheugenproblemen met geen enkel medisch document kunt staven.

Daarnaast vertelde u dat uw schoonfamilie tijdens de ruzies zelfs uw tanden beschadigd heeft en uw lippen als gevolg van de slagen in het ziekenhuis genaaid moesten worden (CGVS 2, p. 10). Eerder had u nochtans gezegd dat u omwille van de slagen en verwondingen nooit een dokter geraadpleegd of een ziekenhuis bezocht had (CGVS 2, p. 9). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, reageerde u dat u bij uw zus in het ziekenhuis geweest was, maar het eigenlijk een kleine polikliniek is (CGVS 2, p. 10). Deze verklaring neemt de tegenstrijdigheid echter niet weg.

Tot slot werd er nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en het attest van het gemeentehuis van Nor-Erzinka, dat u als bewijsstuk voorlegde. U vertelde immers meermaals dat u op 2 december 2010 met uw partner E. (...) een kerkelijk huwelijk aanging (CGVS 1, p. 4 en 9 – CGVS 2, p. 7). Het door u voorgelegde attest verklaart echter dat u op 30 januari 2011 met haar gehuwd bent, maar dit huwelijk niet ingeschreven werd in het bevolkingsregister. Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, argumenteerde u dat E. (...) op 30 januari thuis vertrokken is en sindsdien bij u verbleef. U vervolgde dat ze rekenen dat jullie sinds die dag samen zijn, maar u niet weet waarom ze eigenlijk 30 januari 2011 geschreven hebben (CGVS 2, p. 10-11). U stelde dat u dit attest bekomen had via uw zus S. (...) (CGVS 2, p. 11). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom uw zus 30 januari 2011 als huwelijksdatum in het attest had laten opnemen, terwijl jullie reeds op 2 december 2010 gehuwd waren, antwoordde u dat uw zus dat niet liet schrijven. U vervolgde dat dit attest opgestuurd werd en ze op dat moment waarschijnlijk geen aandacht had geschonken aan de vermelde huwelijksdatum. U voegde er nog aan toe dat jullie gemeentehuis zodanig onordelijk werkt, dat het voor hen niet uitmaakt en het er in jullie dorp niet zoals in België aan toe ging (CGVS 2, p. 11). Deze uitleg kon echter niet overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Armenië met het vliegtuig naar Belarus bent gereisd (CGVS 1, p. 7). Tijdens deze reis maakte u gebruik van uw eigen Armeens paspoort, dat geen visum bevatte (CGVS 1, p. 6). Merkwaardig genoeg had u echter geen idee of er in uw paspoort een uitreisstempel stond (CGVS 1, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt nochtans dat het Armeense paspoort enkel geldig is als internationaal reisdocument wanneer er een uitreisstempel in aangebracht is. Voorts vertelde u dat u vanuit Belarus met de wagen naar België bent gereisd. Tijdens deze reis was u in het bezit van uw eigen Armeens paspoort, maar werd u zelf nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS 1, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de smokkelaar was achtergebleven (CGVS 1, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er bovendien op gewezen worden dat u over een intern vluchtalternatief kan beschikken. Zo heeft u immers nog een zus, die in Jerevan woont (CGVS 1, p. 4). U wierp wel op dat u elders in Armenië niet veilig zou zijn omdat Armenië een

klein land is en uw schoonvader banden heeft met de criminele wereld. Concreet heeft hij contacten met de burgemeester, politie en criminelen van Gyumri (CGVS 2, p. 11). Uit de verklaringen van uw partner blijkt echter dat de invloed van haar vader zich beperkt tot het grondgebied van Gyumri (CGVS partner 2, p. 6). Bijgevolg zou u zich wel in Jerevan kunnen vestigen en beschikt u dus over een intern vluchtalternatief.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en militair boekje) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten immers uitsluitend gegevens over respectievelijk uw identiteit en militaire loopbaan, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, E.M. (...) (O.V. 6.768.384) , besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw geboorteakte, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw geboorteakte bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot H.G. (...). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 76 594 van 12 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.G. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de definitie van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling getekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker verwijst vooreerst naar de motivering van de bestreden beslissing en citeert deze in zijn verzoekschrift.

Hij blijft erbij dat er wel 15 tot 20 confrontaties plaatsvonden, maar dat hij toen niet telkenmale geslagen werd en dat er enkel tijdens de door hem uitdrukkelijke vermelde confrontaties effectief fysiek geweld werd gebruikt. Verzoeker meent dan ook dat de door hem geleverde uitleg hieromtrent tijdens de verhoren meer dan afdoende is. Verzoeker stelt dat dit een typisch geval is van misinterpretatie van een woord zoals schermutseling of ruzie, met name woorden die een andere dekking hebben in het Nederlands, al dan niet gelinkt met fysiek geweld.

Verzoeker heeft er meermaals op gewezen dat hij ingevolge zijn ziekte concentratie- en geheugenstoornissen kent. Hij geeft aan dat hij soms tijdens het verhoor de kluts kwijt was doordat hij telkenmale onderbroken werd in zijn antwoorden om nog andere vragen te beantwoorden. Hij verwijst dienaangaande naar de neergelegde stukken waaruit blijkt dat hij chronische hoofdpijnen heeft, wat volgens hem weerslag geeft op zijn concentratievermogen. Hij verwijst naar medische attesten die hij neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan hoofdpijn lijdt en er een neurologische problematiek is ten gevolge van zijn Middellandse Zeekoorts, welke evenwel nog onderzocht dient te worden. Hij wijst erop dat hij ten tijde van het verhoor deze stukken nog niet heeft voorgelegd en deze dus als nieuwe stukken dienen te worden beschouwd.

Verder merkt verzoeker op dat hij verklaarde dat hij nooit in het ziekenhuis gelegen had naar aanleiding van de aan hem toegebrachte slagen en verwondingen. Hij licht toe dat hij effectief werd geholpen door zijn zus in de polikliniek waar zij als verpleegster werkt, doch dit was niet op officiële wijze zodat hij daar geen stukken van kan voorleggen.

Aangaande een ander onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing merkt verzoeker op dat hij en zijn echtgenote op 2 december 2010 voor de kerk gehuwd zijn en dat E (...) sinds 30 januari 2011 haar ouderlijk huis verlaten heeft om sindsdien met verzoeker samen te wonen zodat haar familie dit waarschijnlijk aangegeven heeft. Verzoeker meent dat de betrokken diensten waarschijnlijk dachten dat het koppel gebruikelijker wijs pas sinds 30 januari 2011 getrouwd zijn geweest maar dit is niet het geval volgens verzoeker. Hij wijst erop dat zijn zus deze documenten per post heeft bekomen en niet hij zelf en hem dus niets kan verweten worden.

Verzoeker wijst naar het feit dat aan de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel dient gegund te worden en geeft een korte theoretische uiteenzetting weer.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat het wel degelijk mogelijk is om Armenië te verlaten richting Belarus zonder uitreisstempel en dat zij van daaruit overgeleverd werden aan een tussenpersoon die alles regelde voor hen. Verzoeker geeft aan dat hij deze tussenpersoon zou hebben betaald, maar hij weet verder niet langs waar ze gereisd zijn en welke documenten al dan niet gecontroleerd werden. Verzoeker licht toe dat zij net daarom beroep deden op een tussenpersoon. Hij verwijst ook naar het feit dat zijn gezondheid tijdens de reis achteruit ging en hij de reis al liggend en grotendeels al slapend heeft ondergaan.

Verzoeker benadrukt dat zijn schoonvader in gans Armenië invloed heeft en dat de politie aldaar één netwerk vormt en men dus gemakkelijk informatie kan doorspelen aangaande de plaats waar zij zich bevonden. Ook de criminele organisaties hebben banden met elkaar zodat het volgens hem slechts een kwestie van tijd was dat zijn schoonvader hen zou vinden.

Verzoeker stelt verder dat hij het niet eens is met de bevindingen van de commissaris-generaal en hij merkt tevens op dat de verwerende partij noch zijn identiteit, noch zijn afkomst betwist en hij verwijst dienaangaande naar de stukken die hij heeft neergelegd.

Verzoeker concludeert dat hij voldoende gegevens heeft aangehaald om een geïndividualiseerde vrees aannemelijk te maken, een vrees welke bovendien reëel en gegrond is. Verzoeker wijst erop dat hij lichamelijke geweld onderging doordat hij verschillende keren door zijn schoonfamilie aangevallen en geslagen werd en dit niet alleen door het leeftijdsverschil tussen zijn vrouw en hem, doch ook door zijn gezondheidstoestand. Verzoeker meent aldus dat hij gediscrimineerd werd omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep en hij kon dus niet geholpen worden door de plaatselijke autoriteiten zodat hij genooddaakt was Armenië te verlaten en hij zich wel degelijk kan beroepen op artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker concludeert dat uit alle voornoemde elementen dient afgeleid te worden dat er wel degelijk ernstige aanwijzingen bestaan in de zin van de Conventie van Genève en het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat het devolutief effect van het beroep leidt tot de noodzakelijkheid van het opnieuw beoordelen van zijn verklaringen in het licht van de artikelen die aangehaald worden in het middel en aldus geschonden zijn.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het beginsel van de goede trouw.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat zijn identiteit en afkomst niet worden betwist. Verzoeker argumenteert dat het volstond dat de verwerende partij kort motiveerde of verzoeker al dan niet een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in zijn thuisland en waarom wel of niet. Verzoeker stelt verder dat de asielaanvraag immers automatisch met zich meebrengt dat nagegaan wordt of verzoeker in zijn herkomstland enig risico op ernstige schade loopt wat in casu volgens hem niet is gebeurd. Verzoeker laat gelden dat de verwerende partij gewoonweg aan de hand van het typegezin oordeelde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zonder zich ook maar enigszins uit te spreken over het individueel geval. Verzoeker verwijst wederom naar zijn asielrelaas en naar het feit dat hij ettelijke malen is geslagen en belagen door zijn schoonfamilie. Hij voert aan dat dit duidt op een onmenselijke behandeling in zijn land van herkomst en hij kan geen bescherming genieten van de plaatselijke autoriteiten. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet door het statuut van de subsidiaire bescherming op ongemotiveerde wijze te weigeren aan verzoeker.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoeker verwijst naar het artikel 3 van het EVRM en hij stelt dat hij het slachtoffer is geworden van onmenselijke behandeling gelet op het feit dat hij ettelijke malen werd belaagd en geslagen door zijn schoonfamilie. Verzoeker voert aldus aan dat indien hij wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst dit op zich een onmenselijke behandeling uitmaakt in de zin van het artikel 3 van het EVRM.

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang van de drie middelen worden deze samen behandeld in onderstaande analyse.

2.3. Verzoeker voert in de aanhef van zijn tweede middel de schending aan van "het beginsel van goede trouw", doch zet hij nergens uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.4. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ongeacht het feit dat de commissaris-generaal dienaangaande niet motiveerde in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde een familieruzie, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. De stelling van verzoeker dat hij door zijn ziekte en leeftijd wordt geïsoleerd door zijn schoonouders en daardoor tot een sociale groep behoort kan geenszins worden gekwalificeerd als het behoren tot een sociale groep conform de Conventie van Genève.

Artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet bepaalt: "een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- Leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- De groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd."

De kern van het asielrelaas van verzoeker betreft het gegeven dat de familie van de schoonouders niet willen dat verzoeker trouwt met hun dochter omwille van zijn leeftijd en ziekte. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze kenmerken hem lid maken van een specifieke sociale groep zoals hierboven bepaald.

Verzoeker maakt niet aannemelijk een gegronde vrees te hebben voor vervolging om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, noch toont hij aan dat hij de bescherming van zijn land van nationaliteit niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Er werd eveneens gemotiveerd aangaande het feit dat verzoeker eventueel ook over een intern vluchtalternatief zou beschikken.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen merkt de Raad op dat dit geen dienstig verweer is. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De loutere stelling van verzoeker dat hij volhardt dat er wel 15 tot 20 confrontaties plaatsvonden maar dat hij toen niet telkens geslagen werd en zijn bewering dat het hier om een misinterpretatie zou gaan overtuigt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker eerst verklaarde dat hij 15 tot 20 keer werd mishandeld door zijn schoonfamilie en later verklaarde hij dat het maar 5 keer was. Deze post factum bewering kan niet worden aangenomen daar deze tegenstrijdigheid wordt geschraagd door de stukken van het administratief dossier. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Verder kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij opmerkt dat verzoeker ontkennend antwoordde op de vraag of hij na de slagen en verwondingen ooit een dokter of een ziekenhuis heeft bezocht. Daarna vroeg de commissaris-generaal wie zijn lippen heeft genaaid waarop verzoeker antwoordde: "in het ziekenhuis" (verhoorverslag pagina 9 en 10). Verzoeker voert nu post factum aan dat zijn zus op niet officiële wijze als verpleegster in de polikliniek zijn lip verzorgde en dat hij bedoelde dat hij nooit in het ziekenhuis gelegen had naar aanleiding van de hem toegebrachte slagen en verwonding. Dit argument vindt geen steun in het administratief dossier daar er expliciet werd gevraagd wie zijn lippen heeft verzorgd en verzoeker niet antwoordde dat het zijn zus was. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeker. Dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverkort gehandhaafd.

Wat betreft de bewering van verzoeker dat hij geheugenproblemen kent en hij stukken van zijn geneesheer neerlegt, dient de Raad de verwerende partij te volgen waar zij opmerkt dat uit deze stukken nergens blijkt dat verzoeker effectief geheugenproblemen kent. Er wordt melding gemaakt van Middellandse Zeekoorts en neurologische problemen die zich beperken tot paresthesie. Uit de medische attesten blijkt tevens dat het onderzoek nog lopende is wat ook wordt aangegeven door verzoeker in zijn verzoekschrift. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker geen objectief medisch bewijs neerlegt dat hij effectief lijdt aan geheugenproblemen en hij toont aldus niet aan dat zijn verhoor hierdoor is aangetast. Dit kan aldus niet als verschoningsgrond worden aangenomen.

Bij gebrek aan eensluidende verklaringen en enig bewijs van de fysieke mishandeling waarvan verzoeker stelt het slachtoffer geweest te zijn, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § a) of b) van de vreemdelingenwet.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel van het 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gevolgen van de familieruzie waarvan hij het voorwerp geweest zou zijn ernstig was in bovenvermelde zin.

Wat betreft de overige neergelegde documenten stelde commissaris-generaal inderdaad terecht vast dat de vermelde huwelijksdatum niet strookt met de verklaringen van verzoeker zelf. Verzoeker betwist dit niet maar poogt aan te voeren dat deze fout hem niet kan verweten worden aangezien het zijn zus was die deze documenten heeft ontvangen per post. De Raad gaat hier niet mee akkoord, temeer de bewijslast rust bij verzoeker. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker zelf voormelde attesten heeft neergelegd ter staving van zijn asielrelaas. Men kan dan ook redelijkerwijze verwachten van verzoeker dat indien verzoeker dergelijke attesten neerlegt teneinde zijn geloofwaardigheid hard te maken deze niet behept zijn met dergelijke gebreken. Het is verzoeker die een asielaanvraag indient en hij draagt dan ook de verantwoordelijk voor de stukken die hij heeft neergelegd.

Het verlenen van het voordeel van de twijfel aan verzoeker is aldus niet aan de orde.

Aangaande de reisweg van verzoeker poogt verzoeker aan te voeren dat het wel degelijk mogelijk is om Armenië te verlaten zonder uitreisstempel via een tussenpersoon. De Raad verwijst vooreerst dienstig naar het relevante onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Armenië met het vliegtuig naar Belarus bent gereisd (CGVS 1, p. 7). Tijdens deze reis maakte u gebruik van uw eigen Armeens paspoort, dat geen visum bevatte (CGVS 1, p. 6). Merkwaardig genoeg had u echter geen idee of er in uw paspoort een uitreisstempel stond (CGVS 1, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt nochtans dat het Armeense paspoort enkel geldig is als internationaal reisdocument wanneer er een uitreisstempel in aangebracht is. Voorts vertelde u dat u vanuit Belarus met de wagen naar België bent gereisd. Tijdens deze reis was u in het bezit van uw eigen Armeens paspoort, maar werd u zelf nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS 1, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

(....)”

De Raad stelt vast dat de argumentatie van verzoeker niet overeenstemt met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en dat zich ook in het administratief dossier bevindt en bovendien blijkt uit het administratief dossier eveneens dat verzoeker geen idee had of er in zijn paspoort een uitreisstempel stond, terwijl een Armeens paspoort enkel geldig is als internationaal reisdocument met een uitreisstempel. Verzoeker kan ook op dit punt de Raad niet overtuigen.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker volhardt in zijn bewering dat zijn schoonvader in gans Armenië invloed heeft. De Raad stelt vast dat deze bewering niet strookt met de verklaring van de echtgenote van verzoeker. Uit het verhoorverslag blijkt bijkomend dat verzoeker zelf verklaarde dat hij nog een zus heeft die in Jerevan woont. De commissaris-generaal kon terecht vaststellen op basis van de stukken uit het administratief dossier dat zelfs indien de verklaringen van verzoeker geloofwaardig zouden zijn, quod non, verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt. Immers, om als vluchteling te worden erkend, wordt onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil invoeren. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten zoals bepaald in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing blijft ook hier onverkort gehandhaafd. Daar waar verzoeker stelt dat de invloed van de schoonvader gans Armenië betreft daar de politie in Armenië een netwerk vormt dat informatie kan doorspelen over waar het koppel zich bevond en dat ook de criminele organisaties banden hebben met elkaar, zodat het slechts een kwestie van tijd was dat zijn schoonvader hen zou vinden stelt de Raad vast dat dit louter beweringen zijn die niet aannemelijk gemaakt worden. Verzoeker heeft nooit de bescherming gevraagd van zijn nationale overheden en maakt ook niet aannemelijk dat hij dit buiten zijn dorp van herkomst geen bescherming zou kunnen krijgen.

Verzoekers argumentatie bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus en wordt geweigerd feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit het geheel van motieven in de bestreden beslissing de commissaris-generaal heeft geoordeeld tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijke gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS